

El Visitant

David H. Rosenthal

EL VIATGE

Quan el tren, aquest tren esbufegant,
Que ens durà fins al port que formigueja,
S'atura a mitjanit en un camp
Amb un sol mas de teulada vella,
i dubta, ponderant quin
camí ha de seguir,

jo baixo d'un salt i m'empasso
amb neguit l'aire fred olorant
una multitud de diminutes flors d'espígol.
Tot és quiet, però als dormitoris
empaperats d'aquest mas, el silenci petri
és trencat per la remor de les òlibes,
per un xiulet distant, pels grills,
pel sospir d'un infant que dorm

de la mateixa manera com la meva dona somia
dins el seu núvol de cabells negres
i el nostre fill, aferrat
al seu tomahawk de goma, reposa confiat
al caparró a la falda d'ella.

Aviat, embolicats en mantes, tremolarem
de fred en una proa! Ja mai més no
agafarem el número i farem cua a la fleca!
Oh, mare estimada, a qui potser no veuré
mai més, escriu-me, a David Rosenthal, a la raó del
HOTEL BALA D'ARGENT.

INDICIS DE MORTALITAT

Fer-se vell i morir
-es fa difícil de creure-hi!

Però ni els avions més lluents
no volen pas per sempre

i he tingut amics que bevien i xerraven
i que, a l'endemà, ja no hi eren.

Vagarejant pels carrerons blaus
de la meva allargassada adolescència

(Rimbaud no va morir de debò,
només va tocar el dos cap als tròpics)

armat amb tota mena de vicis exòtics
pensaments profunds i aire artístics

-segur que en aquest carreró
la mateixa existència del qual ha estat qüestionada

no és gens probable que em topi
amb aquell home vell, estrany i cec.

EL VISITANT

Potser havia estat malalt molt anys
o a la presó, o en un altre país
del que encara duia terra enganxada
a les soles de les botes. Amb el barret de pell
i abric gruixut, arrossegava els peus per camins fangosos,
contemplava les finestres il·luminades, intentava desxifrar
els rètols dels carrers: tot li era familiar però no ho era, com si les mateixes molècules de l'aire
haguessin canviat.

Plorava als portals, conversava amb les ombres,
intentava defugir els espectres, i un dia, de cop i volta,
va desaparèixer! "Tan sobtadament com va aparèixer",
[deia la gent.

Potser va tornar a aquell altre indret-
vull dir a aquell lloc d'on potser havia vingut.

COMPRENDRE EL PROCÉS D'ENVELLIR

M'agrada embadocar-me amb els joves
de tots dos sexes... i, si em deixen,

acariciar-me furtivament la pell, llisa
com flors acabades de tallar.

De jove, mai no vaig apreciar
les especials qualitats de la meva pell.

Em semblava natural tenir una pell
així; totes les altres eren aberrants.

Ahir vaig entrevistar
Un periodista de noranta anys.

Vaig haver de cridar fins perdre la veu
per fer que m'entengués.

Tenia la pell enganxada als ossos-

Com una mula morta assecant-se al sol.

¿Com podia haver deixat que les coses
arribessin a tan mal pas?

La glòria de la joventut és, naturalment,
el seu egoisme despreocupat.

Pel que fa a les flors acabades de tallar... doncs,
Podries intentar canviar-ne l'aigua tots els dies.

Translated by David H. Rosenthal